

WĘDRÓWKA KU NIEBU

SŁOWA EWANGELII WEDŁUG ŚW. MARKA (MK 16, 15-20)

Jezus, ukazawszy się Jedenastu, powiedział do nich: ¹⁵ «Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! ¹⁶ Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. ¹⁷ Te zaś znaki towarzyszyć będą tym, którzy uwierzą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; ¹⁸ węże brać będą do rąk, i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, a ci odzyskają zdrowie».

¹⁹ Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga. ²⁰ Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdzał naukę znakami, które jej towarzyszyły.

PYTANIA DO DZIELENIA

1. W jaki konkretny sposób dawałem (-am) ostatnio świadectwo o Jezusie?
2. Czy pielgrzymując po ziemi nie zapominam o miejscu, które czeka na mnie w Niebie?
3. Które z owoców Ducha Świętego – miłość, radość, pokój, cierpliwość, uprzejmość, dobroć, wierność, łagodność, opanowanie (Gal 5, 22-23) – dostrzegam w swoim życiu?

KOMENTARZ

w. 15 *Jezus, ukazawszy się Jedenastu, powiedział do nich: «Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!»*

Ostatnie słowa Jezusa skierowane do Apostołów mają charakter uniwersalnego posłania. Jezus rozpoczyna je od wezwania „idźcie”, które oznacza dynamiczne powstanie z sytuacji smutku i rozpacz. Uczniowie słyszą wezwanie, aby iść na cały świat – nie tylko do ludu Izraela, gdyż Jezus swą zbawczą misją ogarnia wszystkie ludy i narody. Misja Apostołów ma mieć więc charakter dynamicznego przekazywania orędzia Pana. W świetle naszego tekstu są oni wezwani, aby być misjonarzami, którzy wychodzą z więzienia swego egoizmu ku nowym, nieodkrytym jeszcze przestrzeniom Miłości. Ich misja zostaje sprecyzowana jako głoszenie Ewangelii wszelkiemu stworzeniu. Jawią się oni jako głosiciele Dobrej Nowiny o zbawieniu dla całego świata, innymi słowy, są oni narzędziem Jezusa, który pragnie przez nich zbawić każdego człowieka. Ich kerygmat ma doprowadzić do Jezusa Chrystusa wszystkich ludzi, którzy nie znają go osobiście. Przedmiotem Dobrej Nowiny jest rzeczywistość przejścia ze śmierci grzechu do życia w łasce, z niewoli do wolności, z ciemności do światłości. Droga do przyjęcia Bożego daru zbawienia jest otwarcie w wierze i nawrócenie. W centrum głoszenia apostolskiego jest droga prawdziwego szczęścia, która wiedzie poprzez chwalebny krzyż – znak mocy i mądrości Bożej ku zmartwychwstaniu.

w. 16 *Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony.*

Owocem głoszenia Dobrej Nowiny jest nawrócenie serca. Najwyraźniejszym znakiem tego nawrócenia jest wiara i chrzest. Jest to odpowiedź człowieka na zbawczą Miłość Boga. Zbawienie może więc urzeczywistnić się tylko wtedy, gdy człowiek w całej swojej wolności otwiera się na działanie Boga. Odrzucenie wiary i zamknięcie się na Boże orędzie prowadzi do potępienia. Wiara i chrzest włączają wszystkich wierzących do wspólnoty zbawienia.

w. 17-18 ***Tym zaś, którzy uwierzą, te znaki towarzyszyć będą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, i ci odzyskają zdrowie***».

Do zewnętrznych znaków, które będą czynić wierzący, należą: wypędzenie złych duchów, mówienie językami, odporność na trucizny i uzdrawianie chorych. Tę samą moc, którą miał Jezus podczas swojego ziemskiego życia (wyrzucanie złych duchów oraz uzdrawianie chorych), będą także posiadać głosiciele Jego nauki. Wzmianka o wężach i truciźnie może w sposób obrazowy nawiązywać do duchowej walki wyznawców Jezusa z mocami ciemności. Mamy tu także aluzję do prorocstwa Izajasza: *Niemowlę igrać będzie na norze kobry, dziecko włoży swą rękę do kryjówki żmii* (Iz 11, 8). Potwierdzeniem słów Jezusa jest epizod, który spotyka św. Pawła w drodze do Rzymu: *Kiedy Paweł nazbierał wielką naręcz chrustu i nałożył do ognia, żmija, która wypełzła na skutek gorąca, uczepiła się jego ręki. Gdy tubylcy zobaczyli gada, wiszącego u jego ręki, mówili jeden do drugiego: «Ten człowiek jest na pewno mordercą, bo choć wyszedł cało z morza, bogini zemsty nie pozwala mu żyć». On jednak strząsnął gada w ogień i nic nie ucierpiał. Tamci spodziewali się, że opuchnie albo nagle padnie trupem. Lecz gdy długo czekali i widzieli, że nie stało mu się nic złego, zmieniwszy zdanie mówili, że jest bogiem* (Dz 28, 3-6).

Znaki, o których mowa w naszym tekście, znane są także w innych opisach pierwotnej misji Kościoła zawartych w Dziejach Apostolskich (Dz 3, 1nn; 9, 32nn; 14,8nn; 16,16nn; 19,13nn; 28,3nn). Wskazują one na szczególne charyzmaty obecne we wspólnocie pierwotnego Kościoła, która z wiarą otwiera się na zbawcze orędzie Pana.

w. 19 ***Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga.***

Krótki opis wniebowstąpienia wzoruje się na historii proroka Eliasza: *Podczas gdy oni szli i rozmawiali, oto zjawił się wóz ognisty wraz z rumakami ognistymi i rozdzielił obojgu: a Eliaz wśród wichru wstąpił do nieba* (2 Krl 2, 11). Wniebowstąpienie Jezusa jest wejściem do chwały Ojca i zarazem potwierdzeniem pełni władzy, którą ma od Ojca. Zasiadanie po prawicy Boga wskazuje na udział w Jego królowaniu. Wyraża to dobrze Psalmista w proroczych słowach, które liturgia odnosi do Jezusa: *«Siądź po mojej prawicy, aż Twych wrogów położę jako podnózek pod Twoje stopy»*. *Twoje potężne berło niech Pan rozciągnie z Syjonu: «Panuj wśród swych nieprzyjaciół! Przy Tobie panowanie w dniu Twej potęgi, w świętych szatach będziesz. Z łona jutrzeńki jak rosę Cię zrodziłem»* (Ps 110, 1-3). Według Psalmu 16 po prawej stronie Boga zasiądą ci, którzy doświadczą pełnej radości szczęścia wiecznego: *Ukażesz mi ścieżkę życia, pełnię radości u Ciebie, rozkosze na wieki po Twojej prawicy*. Także stare wyznanie wiary w Liście do Efezjan wskazuje na wywyższenie Jezusa: *[Bóg Ojciec] wskrzesił Go z martwych i posadził po swojej prawicy na wyżynach niebieskich, ponad wszelką Zwierzchność i Władzę, i Mocą, i Panowaniem, i ponad wszelkim innym imieniem wzywany nie tylko w tym wieku, ale i w przyszłym. I wszystko poddał pod Jego stopy, a Jego samego ustanowił nade wszystko Głową dla Kościoła, który jest Jego Ciałem, Pełnią Tego, który napędza wszystko wszelkimi sposobami* (Ef 1, 20-23).

W opisie wniebowstąpienia Jezusa i Jego zasiadaniu po prawicy Boga św. Marek ukazuje wypełnienie się prorocтва Daniela na temat Syna Człowieczego: *Powierzono Mu panowanie, chwałę i władzę królewską, a służyły Mu wszystkie narody, ludy i języki. Panowanie Jego jest wiecznym panowaniem, które nie przeminie, a Jego królestwo nie ulegnie zagładzie* (Dn 7, 14). Jezus wywyższony po prawicy Ojca jest gwarantem owocności misji swoich uczniów. Z nieba obdarza ich mocą, dzięki której mogą się stawać świadkami zbawienia.

w. 20 *Oni zaś poszli i głosili Ewangelię wszędzie, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.*

Odpowiedzią uczniów na wezwanie Jezusa jest ich pójście i głoszenie Dobrej Nowiny. Bez żadnej dyskusji i bez narzekania wypełniają nakaz Mistrza. Stają się w ten sposób Jego narzędziami w dziele zbawienia świata. Przysłówek „wszędzie” wskazuje na uniwersalistyczny i dynamiczny wymiar ich misji. Na swojej drodze ku Niebu nie są sami. Spotykają na niej Boga, który w osobie Jezusa Chrystusa i w mocy Ducha Świętego współdziała z nimi i potwierdza cudami ich nauczanie. Spotykają na niej także człowieka, któremu pragną głosić Ewangelię zbawienia. Apostołowie wypełniający wolę swego Mistrza doświadczają zbawczej mocy Ewangelii w swoim życiu i w życiu tych, których spotykają na swojej drodze.

MEDYTACJA

Jezus odchodzący do domu Ojca żegna się ze swymi uczniami, przekazując im ostatnie słowa otuchy i polecenia. Jego Wniebowstąpienie nie jest definitywnym rozstaniem ze swymi uczniami, lecz nową, chwalebłą obecnością. W mocy Ducha Świętego Jezus jest obecny w Kościele w sakramentach świętych i w Słowie Bożym. Zmartwychwstały Pan zasiadający po prawicy Ojca pragnie współdziałać z wierzącymi we wszystkich miejscach i w każdym czasie. Nie zraża się On niewiarą i słabością swoich uczniów, gdyż widzi ich życie jako nieustanny proces dojrzewania i poznawania swej ludzkiej tożsamości jako dziecka Bożego. Jezus jest Pedagogiem, który potrafi dostrzec cel ludzkiej wędrówki, uszanować wolność wyboru różnych dróg i wzmocnić w człowieku to, co pozytywne. Jezus wzywa każdego wierzącego do dynamizmu i optymizmu, które są możliwe dzięki Jego stałej asystencji w dziele zbawiania świata. W wezwaniu „idźcie i głoscie Ewangelię” zawarte jest orędzie do wychodzenia z marazmu, z egoizmu, z pesymizmu i z samotności do życia dynamicznego, pełnego różnych barw, radości, służby innym i wspólnoty serc. W świetle tajemnicy Wniebowstąpienia uczniowie mogą lepiej zrozumieć tryumf Jezusa na ziemi nad „władcą tego świata”. Jezus jako Pan i Zbawiciel zasiada w niebiańskiej chwale po prawicy Ojca. Jego zbawcze dzieło całkowicie wypełnione jest miłością do człowieka. Jezus wstępujący do Nieba pokazuje nam, że nasze życie nie ogranicza się tylko do doczesności, lecz wykracza poza ziemską rzeczywistość. Stając się naśladowcami i świadkami Jezusa w mocy Ducha Świętego, kierujemy nasze życie ku Niebu. Tylko na takiej drodze całkowitego zaufania Bogu możemy poczuć głęboką radość i spełnienie. Wszystkie drogi – choćby najwspanialsze i najcudowniejsze – jeśli nie prowadzą do Nieba są tylko ułudą i pozornym szczęściem.